

Arrest

nr. 158 794 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 augustus 2009 dienen de verzoekende partijen een eerste asielaanvraag in. Op 27 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 februari 2010, bij arresten met nummers 39 507 en 39 508, weigert ook de Raad aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 25 november 2009 dienen de verzoekende partijen een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 mei 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch op 30 augustus 2011 ongegrond verklaard.

1.3 Op 19 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 29 augustus 2011 vullen zij deze aanvraag aan.

1.4 Op 6 september 2011 wordt ten aanzien van elke verzoekende partij een eerste beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) genomen.

1.5 Op 5 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 23 januari 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6 Op 16 november 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 29 november 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van hen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een meervoudige asielaanvraag. Op 5 december 2013 wordt ten aanzien van elk van hen een tweede beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) genomen. Op 26 februari 2015, bij arrest met nummer 139 523, verwerpt de Raad het beroep door beide verzoekende partijen ingediend tegen voormelde beslissingen van respectievelijk 29 november 2013 en 5 december 2013.

1.7 Op 20 maart 2012 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 18 januari 2013 wordt deze aanvraag met betrekking tot de eerste verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond verklaard, en met betrekking tot de tweede verzoekende partij onontvankelijk verklaard.

1.8 Op 26 maart 2013 respectievelijk 13 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een volgende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 4 april 2013 respectievelijk 5 augustus 2013 worden deze aanvragen onontvankelijk verklaard.

1.9 Op 6 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 11 augustus 2015 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2011 werd ingediend en aangevuld werd op 29.08.2011 door:

*B(...), S(...) (N° R.R. (...))
geboren te (...) op (...)*

*B(...), A(...) (N° R.R. (...))
geboren te (...) op (...)*

*beiden van nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verblijven sinds augustus 2009 in België en dienden op 31.08.2009 een asielaanvraag in. Zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 26.02.2010 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 09.09.2011 en dienden op 16.11.2011 een tweede asielaanvraag in. Op 29.11.2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze aanvraag niet in overweging. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 02.03.2015. Betrokkenen verkozen wederom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) dat hen betekend werd op 10.12.2013, met toekenning van uitstel om het grondgebied te verlaten tot 23.03.2015, en verblijven sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan zes maanden voor de eerste asielprocedure en drie jaar en minder dan vier maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen aan dat zij hun land ontvlucht zijn wegens enorme problemen waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden. Zij brengen hier evenwel geen nieuwe elementen aan, die een andere beoordeling dan deze van de bevoegde asielinstanties zou kunnen rechtvaardigen.

Verzoekers roepen in dat hun dochter mevrouw B(...) A(...) over een definitieve verblijfstitel beschikt en alhier de zorg voor haar ouders op zich genomen heeft. Ter staving wordt een kopie van de identiteitskaart en de geboorteakte van hun dochter voorgelegd. Het loutere feit dat betrokkenen een meerderjarige dochter hebben in België, die inmiddels over de Belgische nationaliteit beschikt, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst teneinde van daaruit de aanvraag in te dienen via de reguliere weg verhindert. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige dochter. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat de dochter van betrokkenen de zorg voor haar ouders op zich genomen zou hebben. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers zorgen nodig hebben, noch dat deze door hun dochter verstrekt worden. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs.

De elementen van integratie - namelijk dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn; dat zij lokaal verankerd zouden zijn in België; dat zij zich verder zouden bekwamen in de Belgische taal (sic.); dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij over een attest van immatriculatie beschikten - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 De verzoekende partijen voeren in een enig middel onder meer de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoekers op 06.08.2015 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoordend dat verzoekers hun aanvraag in België hebben ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om naar Armenië terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekers reeds sedert augustus 2009 in België verblijven en hier sedertdien een nieuw leven hebben opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekers alhier hun centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij hun leven in België niet zomaar kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoekers hebben in Armenië niet alleen hun huisvesting en broodwinning achtergelaten, zij hebben bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij maar liefst zes jaar geleden verlieten. Voor het gezin zijn de omstandigheden dan ook bijzonder moeilijk wanneer zij zouden terugkeren naar een land dat zij sedert zes jaar niet meer bezocht hebben en waar zij niet de minste bestaansmiddelen hebben om de behandeling van hun aanvraag af te wachten.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekers verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 2009 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar hun land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekers hun centrum van belangen dat zij hier sedert 2009 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in hun land van herkomst ergens terecht kunnen voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om hun aanvraag via de geijkte weg te doen.

De dochter van verzoekers, B(...) A(...), beschikt over de Belgische nationaliteit en heeft alhier de zorg voor haar ouders opgenomen.

Tevens zijn verzoekers medisch gezien niet in staat om terug te keren naar Armenië. Hiervoor werd reeds in 2013 een verzoekschrift ingediend tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De heer B(...) S(...) heeft namelijk ernstige hardproblemen en kampt met een zware diabetisch, hierdoor bevindt hij zich in de onmogelijk om te reizen.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers.

Dat er aldus in hoofde van verzoekers zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

(...)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 In hun uiteenzetting geven de verzoekende partijen aan dat de wet van 29 juli 1991 voorschrijft dat de overheid in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen en dat deze motivering ook afdoende moet zijn. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid inderdaad verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad wijst er verder op dat de belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van voornoemd artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag van 19 augustus 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet het volgende uiteengezet met betrekking tot de omstandigheden die volgens hen verantwoorden waarom zij geen aanvraag in hun land van oorsprong kunnen indienen:

“(...) Verzoekers’ centrum van belangen ligt hier in België nu zij gedurende al die tijd hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van elementen is.

Zo verblijven verzoekers hier reeds sedert augustus 2009. Zij zijn in het bezit van een attest van Immatriculatie (medisch) en er is zeker sprake van een goede integratie, verzoekers bekwamen zich verder in de Belgische taal, verzoekers worden alhier verzorgd door hun dochter die in het bezit is van een definitieve verblijfsvergunning, ...

De aanvraag is derhalve ontvankelijk en bovendien gegrond.

Verzoekers hebben er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten. (...)

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, omdat de aangehaalde elementen volgens de gemachtigde geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de asielprocedures die de verzoekende partijen doorliepen en wordt gesteld dat de duur van die procedures niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. De gemachtigde vervolgt dat de verzoekende partijen, door aan te voeren dat zij hun land ontvlucht zijn wegens enorme problemen waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden (in dit verband merkt de Raad op dat dit argument door de verzoekende partijen werd ingeroepen met betrekking tot de gegrondheid en niet de ontvankelijkheid van hun aanvraag), geen nieuwe elementen aanbrengen die een andere beoordeling dan deze van de bevoegde asielinstanties zou kunnen rechtvaardigen. Vervolgens gaat de gemachtigde in op het argument dat de verzoekende partijen in België worden verzorgd door hun dochter, die in het bezit zou zijn van een definitieve verblijfsvergunning. Het loutere feit dat de verzoekende partijen een meerderjarige dochter hebben in België verhindert volgens de gemachtigde niet dat zij tijdelijk terugkeren naar hun land van herkomst om vandaaruit de aanvraag in te dienen. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt de gemachtigde dat de relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen slechts de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geniet indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, te onderscheiden van de gewone affectieve banden, wordt aangetoond. De gemachtigde oordeelt dat *in casu* niet is aangetoond dat de verzoekende partijen zorgen nodig hebben, noch dat deze door hun dochter worden verstrekt. Tot slot worden ook de elementen van integratie waarnaar de verzoekende partijen in hun aanvraag verwijzen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien ze betrekking hebben op de gegrondheid.

De verzoekende partijen menen dat er *in casu* wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om naar Armenië terug te keren en aldaar hun aanvraag in te dienen. Zij betogen vooreerst dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door het gegeven dat zij reeds sedert augustus 2009 in België verblijven en hier sedertdien een nieuw leven hebben opgebouwd niet in overweging te nemen, er aan voorbijgaat *“dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekers alhier hun centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij hun leven in België niet zomaar kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee hebben.”* Zij voegen eraan toe dat ze niet alleen hun huisvesting en broodwinning in Armenië moesten achterlaten, maar daar bovendien ook geen sociale banden meer hebben. Zij besluiten dat het gegeven dat zij hun *“centrum van belangen”* dat ze hier sedert 2009 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat ze in hun land van herkomst ergens terecht kunnen hangende de procedure, maakt dat het voor hen bijzonder moeilijk is om hun aanvraag via de geijkte weg in te dienen. Vervolgens werpen zij op dat hun dochter over de Belgische nationaliteit beschikt en alhier de zorg voor haar ouders heeft opgenomen. Tot slot voeren de verzoekende partijen aan dat zij medisch gezien niet in staat zijn om terug te keren naar Armenië, en verwijzen zij in dit verband naar een verzoekschrift dat in 2013 werd ingediend *“tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”*. De eerste verzoekende partij zou zich namelijk in de onmogelijkheid om te reizen bevinden wegens *“ernstige hardproblemen”* en *“een zware diabetisch”*.

Wat het laatste door de verzoekende partijen aangevoerde element betreft, stelt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat zij hebben nagelaten de onmogelijkheid om te reizen op te werpen in hun aanvraag. Zij kunnen de gemachtigde dan ook niet verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen, door louter aan te voeren dat hun dochter over de Belgische nationaliteit beschikt en voor hen zorgt, niet inhoudelijk ingaan op de uiteenzetting van de gemachtigde waarin wordt gemotiveerd waarom dit element *in casu* niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid, en dat zij bijgevolg geen afbreuk doen aan dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet is ingegaan op het in de aanvraag opgeworpen element dat de verzoekende partijen hun centrum van belangen in België hebben en hier *“een bepaald sociaal en economisch welzijn (hebben) opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.”*. De verwerende partij kan niet gevolgd worden waar zij in haar nota met opmerkingen in antwoord op dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partijen stelt dat *“de gemachtigde (echter) oordeelde (...) dat een terugkeer naar het land van herkomst geen breuk zou betekenen in het gezins/familiaal leven van verzoekende partij en dus geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM gezien de terugkeer naar het land van herkomst een tijdelijke scheiding betreft en dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en er dus geenszins sprake is van een verbreking van familiebanden”*. Met deze verwijzing parafraseert de verwerende partij immers een passage uit de bestreden beslissing die blijkens het geheel van het *in casu* relevante motief slechts betrekking heeft op het door de verzoekende partijen ingeroepen argument dat zij in België worden verzorgd door hun dochter en dat deze dochter over een definitieve verblijfsvergunning beschikt. Zodoende dient te worden vastgesteld dat, daar waar de bestreden beslissing blijk geeft van een toetsing aan artikel 8 van het EVRM met betrekking tot de familiale band tussen de verzoekende partijen en hun dochter – hoger werd reeds vastgesteld dat hiertegen in het verzoekschrift geen inhoudelijk verweer wordt gevoerd –, enige toetsing aan artikel 8 van het EVRM achterwege blijft met betrekking tot het in de aanvraag ingeroepen element dat de verzoekende partijen in België hun *“centrum van belangen”* hebben en hier *“een bepaald sociaal en economisch welzijn”* hebben opgericht in de zin van voormeld artikel 8. De verwerende partij geeft niet aan, en de Raad ziet niet in, op welke manier de motivering met betrekking tot de relatie tussen de verzoekende partijen en hun dochter kan beschouwd worden als een antwoord op het door de verzoekende partijen in hun aanvraag naar voren gebrachte element omtrent hun *“centrum van belangen”* en hun *“sociaal en economisch welzijn (...) in de zin van artikel 8 E.V.R.M.”*. In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat de aangehaalde elementen van integratie voor de gemachtigde niet verantwoord zijn waarom de aanvraag in België wordt ingediend en stelt zij dat *“het feit dat verzoekende partij het hiermee niet eens is”* hieraan geen afbreuk doet en niet betekent dat de beslissing onwettig zou zijn. De Raad stelt echter vast dat het betoog van de verzoekende partijen geen loutere weerlegging uitmaakt van de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, maar dat zij uitdrukkelijk aangeven dat de gemachtigde eraan voorbijgegaan is *“dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekers alhier hun centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM”*. In de mate dat de verwerende partij met haar betoog in de nota met opmerkingen wenst voor te houden dat het betrokken element begrepen is in de aangehaalde elementen van integratie en bijgevolg gedekt zou

zijn door de motivering hieromtrent, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing een opsomming wordt gegeven van “de elementen van integratie”, maar dat hierbij geen melding wordt gemaakt van het “centrum van belangen” van de verzoekende partijen en hun “sociaal en economisch welzijn (...) in de zin van artikel 8 E.V.R.M.” Zodoende blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing niet dat met dit in de aanvraag van 19 augustus 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangehaalde element rekening werd gehouden.

De verzoekende partijen voeren dan ook terecht aan dat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt bijgevolg aannemelijk gemaakt.

2.3 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht behoeft geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE